

Sygn. akt II AKa 346/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2016r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Marek Motuk

Sędziowie: SA – Jarosław Góral

SA – Józef Ciurko (spr.)

Protokolant: – st. sekr. sąd. Małgorzata Reingruber

przy udziale oskarżycielki posiłkowych (...) sp. z o.o. Oddział w (...) sp. z o.o. spółka komandytowa

przy udziale Prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 09 listopada 2016 r.

sprawy J. B. s. J. i L. ur. (...) w O. (K.)

oskarżonego z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonego i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 8 czerwca 2016 r. sygn. akt VIII K 1/15

- zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

- zasądza od oskarżonego J. B. na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za instancję odwoławczą w tym tytułem opłaty kwotę 300 (trzysta) złotych.

UZASADNIENIE

Prokurator oskarżył **J. B.** o to, że

1)w okresie od 10 sierpnia 2012 r. do 22 marca 2013 r. w W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, pełniąc funkcję Prezesa Zarządu (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. działając, jako broker ubezpieczeniowy na rzecz (...) Sp. z o.o. Oddział w P. z/s w W. oraz Towarzystwa (...) S.A. z/s w W. dokonał przywłaszczenia powierzonych przez ubezpieczających środków pieniężnych z tytułu składek ubezpieczeniowych należnych ww. ubezpieczycielom w kwocie łącznej 962.299,58 PLN stanowiących mienie znacznej wartości, wpłaconych przez wymienione poniżej podmioty na rachunki bankowe wskazane w wystawionych notach debetowych prowadzone przez (...) Bank S.A. z/s w W. dla spółek (...) Sp. z o.o. z/s w W. oraz (...) Sp. z o.o. z/s w W. i tak na poczet polis zawartych z (...) Sp. z o.o. Oddział w P. z/s w W.:

-kwoty 130.417,00 PLN wpłaconej przez (...) Sp. z o. o. z/s w W. potwierdzonej w polisie nr (...) z dnia 10 sierpnia 2012 r.,

-kwoty 27.464,00 PLN wpłaconej przez (...) Sp. z o. o. z/s w W. potwierdzonej w polisie nr (...) z dnia 10 stycznia 2013 r.,

-kwoty 55.620,00 PLN wpłaconej przez (...) Hotel Sp. z o. o. z/s w W. potwierdzonej w polisie nr (...) z dnia 11 stycznia 2012 r.,

-kwoty 15.000,00 PLN wpłaconej przez (...) Sp. z o. o. z/s w W. potwierdzonej w polisie nr (...) z dnia 15 stycznia 2013 r.,

-kwoty 50.534,02 PLN wpłaconej przez (...) Company Sp. z o. o. z/s w W. potwierdzonej w polisie nr (...) z dnia 23 stycznia 2013 r.,

-kwoty 57.546,29 PLN wpłaconej przez (...) Sp. z o. o. z/s w W. potwierdzonej w polisie nr (...) z dnia 23 stycznia 2013 r.,

-kwoty 48.935,02 PLN wpłaconej przez (...) Sp. z o. o. w likwidacji z/s w W. potwierdzonej w polisie nr (...) z dnia 23 stycznia 2013 r.,

-kwoty 71.474,00 PLN wpłaconej przez (...) Sp. z o. o. (...) S.K.A. z/s w W. potwierdzonej w polisie nr (...) z dnia 31 stycznia 2013 r.,

-kwoty łącznej 356.915,00 PLN wpłaconej przez (...) Sp. z o. o. z/s w W., potwierdzonych w polisach nr (...) z dnia 22 lutego 2013 r., (...) z dnia 22 lutego 2013 r., (...) z dnia 27 lutego 2013 r. oraz na poczet polis zawartych z (...) S.A. z/s w W.,

-kwoty 8.394,25 PLN wpłaconej przez (...) Sp. z o. o. z/s w W. potwierdzonej w Aneksie nr (...) z dnia 7 marca 2013 r. do Polisy o nr (...) z dnia 05.07.2012 r.,

-kwoty łącznej 50.000 PLN wpłaconej przez (...) Sp. z o.o. z/s w W. oraz (...) Sp. z o.o. z/s w P. potwierdzonej w polisie nr (...) z dnia 13 marca 2012 r.,

-kwoty 90.000 PLN wpłaconej przez E. Sp. z o.o. z/s w W. potwierdzonej w polisie nr (...) z dnia 26 lutego 2013 r. i nie przekazał ich na rzecz pokrzywdzonych ubezpieczycieli

tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

2) w marcu i kwietniu 2012 r. w W., działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pełniąc funkcję Prezesa Zarządu (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. brokera ubezpieczeniowego, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie łącznej 226.000 EUR, co stanowiło wówczas równowartość ok. 944.250, 00 PLN pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., w ten sposób, że wprowadził w błąd osoby działające w imieniu ww. pokrzywdzonego, co do zamiaru rzeczywistego doprowadzenia do zawarcia umowy ubezpieczenia z (...) z siedzibą w L. tj. polisy kupującego obejmującej ubezpieczenie od odpowiedzialności z tytułu oświadczeń i zapewnień- na potwierdzenie, czego wystawił w dniu 3 kwietnia 2012 r. dokument „cover note” będący zaświadczeniem o zawarciu wskazanej umowy ubezpieczeniowej oraz noty obciążeniowe (...)A. na kwotę 214.000 EUR z dnia 30/03/2012 obejmująca składkę na poczet ubezpieczenia oraz (...)A. (...) na kwotę 12.000 EUR z dnia 30/03/2012 obejmującą kwotę prowizji za usługi brokerskie, które to kwoty zostały przez pokrzywdzonego przelane na wskazane rachunki należące do (...) Sp. z o. o. oraz (...) z siedzibą w W., przy czym nie doprowadził do zawarcia polisy ubezpieczenia, a wskazanej składki na ubezpieczenie nie przekazał ubezpieczycielowi tj. (...) z siedzibą w L., czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. z/s w W.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 8 czerwca 2016 r. sygn. akt VIII K 1/15 oskarżonego J. B. uznał za winnego zarzucanych mu czynów i za czyn z pkt I a/o na mocy art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z pkt II a/o na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności.

Na mocy art. 85 § 1 k.k., 86 § 1 k.k. wymierzył J. B. karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

Na mocy art. 69 § 1 k.k., 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec J. B. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił ustalając okres próby na 5 lat.

Na mocy art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec J. B. obowiązek naprawienia szkody na rzecz (...) sp. z o.o. spółka komandytowa poprzez wpłacenie kwoty 944 250 zł.

Na mocy art. 41 § 1 k.k. orzekł wobec J. B. zakaz działalności brokerskiej na okres 5 lat.

Zasądził od J. B. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w tym 300 zł opłaty.

Apelacje od wyroku wywiedli obrońcy oskarżonego i prokurator.

Obrońca oskarżonego adw. J. J. zarzucił:

(w zakresie skazania za czyn opisany w punkcie „1)” Wyroku Sądu Okręgowego)

I. obrazę następujących przepisów prawa materialnego:

1) art. 284 § 2 k.k. poprzez błędną wykładnię, a w konsekwencji bezpodstawne zastosowanie tego przepisu i skazanie oskarżonego za czyn opisany w punkcie „1)” wyroku Sądu Okręgowego, która to błędna wykładnia powyższego przepisu polegała na:

- uznaniu, iż dla przyjęcia sprawstwa oskarżonego w zakresie przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. wystarczające było stwierdzenie, iż nie przekazał on ubezpieczycielom środków pieniężnych wpłaconych przez ubezpieczających na rachunek bankowy spółki kierowanej przez oskarżonego świadczącej usługi brokera ubezpieczeniowego, bez konieczności badania, co stało się z konkretnymi kwotami środków pieniężnych wpłacanymi w ten sposób przez ubezpieczających, podczas gdy dla zaistnienia powyższego przestępstwa konieczne jest wykazanie istnienia zamiaru bezpośredniego kierunkowego sprzeniewierzenia mienia po stronie sprawcy przestępstwa i ustalenie, jakie konkretnie czyny sprawcy, dotyczące konkretnych składników majątkowych (w omawianej sprawie: konkretnych kwot środków pieniężnych) stanowiły uzewnętrznienie takiego właśnie zamiaru po stronie oskarżonego;

- uznaniu, iż sprzeniewierzenie mienia może polegać na przekazaniu go przez sprawcę przestępstwa osobie uprawnionej (pokrzywdzonemu), z zaznaczeniem, iż jest ono przekazywane na poczet zaspokojenia określonego zobowiązania (w omawianej sprawie: na poczet składek z tytułu innych polis ubezpieczeniowych wystawionych przez tego samego ubezpieczyciela), podczas gdy sprzeniewierzenie mienia ma miejsce jedynie, o ile sprawca rozporządza mieniem na rzecz osoby nieuprawnionej (innej niż pokrzywdzony), nie zaś wówczas, gdy mienie przekazywane jest na rzecz uprawnionego (pokrzywdzonego);

- uznaniu, iż sprzeniewierzenie mienia w postaci środków pieniężnych następuje już z chwilą rozporządzenia przez sprawcę takimi środkami, choćby nawet sprawca miał zamiar przekazania takiej samej kwoty środków pieniężnych na rzecz uprawnionego (pokrzywdzonego) w późniejszym terminie, podczas gdy dla zaistnienia przestępstwa sprzeniewierzenia konieczne jest ustalenie zamiaru bezpośredniego kierunkowego trwałego pozbawienia uprawnionego (pokrzywdzonego) władztwa nad określonym mieniem, a zatem rozporządzenie wpłaconymi środkami pieniężnymi przy jednoczesnym zamiarze spłacenia uprawnionego (pokrzywdzonego) w przyszłości poprzez przekazanie mu takiej samej kwoty środków pieniężnych nie może zostać uznane za sprzeniewierzenie;

-uznaniu, iż możliwe jest sprzeniewierzenie mienia w postaci środków pieniężnych także w tej części, w jakiej stanowią one miały prowizję brokerską spółki kierowanej przez oskarżonego, podczas gdy kwota środków pieniężnych, które miały stanowić wynagrodzenie przysługujące sprawcy na podstawie przepisów prawa cywilnego, nie może stanowić przedmiotu przestępstwa sprzeniewierzenia;

2)art. 725 k.c. oraz art. 6a pkt 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o pośrednictwie ubezpieczeniowym (Dz. U. Nr 124, poz. 1154, ze zm.; zwanej dalej: „ustawą o pośrednictwie ubezpieczeniowym”) poprzez błędną wykładnię powyższych przepisów i uznanie, że środki pieniężne wpłacane przez ubezpieczającego brokerowi stają się własnością ubezpieczyciela z chwilą wpłynięcia ich na rachunek bankowy brokera, podczas gdy środki pieniężne wpłacane przez ubezpieczającego brokerowi (na rachunek bankowy brokera) stają się własnością banku prowadzącego taki rachunek bankowy, względem którego posiadacz rachunku (broker) posiada roszczenie z umowy rachunku bankowego, zaś zarówno ubezpieczający, jak i ubezpieczyciel mogą posiadać co najwyżej roszczenia natury obligacyjnej względem brokera mające za przedmiot przekazanie określonej kwoty środków pieniężnych, przy czym broker może zaspokoić takie roszczenie obligacyjne przekazując taką samą kwotę środków pieniężnych (choćby nawet pochodzących z innego źródła niż wpłata od ubezpieczającego);

II.obrazę następujących przepisów postępowania mającą wpływ na treść Wyroku Sądu Okręgowego:

1) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie i, w konsekwencji, brak wszechstronnej analizy dowodów ze znajdujących się w aktach sprawy wyciągów z rachunków bankowych spółek kierowanych przez oskarżonego (w powiązaniu z innymi dowodami zebranymi w sprawie), co miało wpływ na treść Wyroku Sądu Okręgowego, bowiem dla ustalenia odpowiedzialności oskarżonego za przestępstwo sprzeniewierzenia konkretnych środków pieniężnych konieczna była analiza, w jaki sposób oskarżony rozporządzał otrzymywanymi od ubezpieczających konkretnymi kwotami środków pieniężnych, a także, czy operacje na rachunkach bankowych spółek wskazywały na zamiar trwałego pozbawienia ubezpieczycieli należności z tytułu składki ubezpieczeniowej którejkolwiek z polis wymienionych w punkcie „1)” wyroku Sądu Okręgowego;

2)art. 167 k.p.k. w zw. z art. 9 § 1 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez zaniechanie przeprowadzenia następujących czynności dowodowych nieodzownych dla prawidłowego wyrokowania w sprawie:

-zaniechanie zwrócenie się do pokrzywdzonego ubezpieczyciela (...) sp. z o.o. Oddział w P. (zwanego dalej: (...)) o wyjaśnienie istotnych rozbieżności pomiędzy numerami polis oraz kwotami nieuiszczonych składek wskazywanymi w sprawie niniejszej oraz w sprawie cywilnej z powództwa (...) przeciwko oskarżonemu, co miało istotny wpływ na treść Wyroku Sądu Okręgowego, jako że został on wydany w sytuacji istnienia - wskazywanych przez obronę w toku rozprawy - poważnych wątpliwości co do prawidłowości kwot i numerów polis wskazanych w pierwszym z zarzutów aktu oskarżenia, a następnie przeniesionych do punktu „1)” Wyroku Sądu Okręgowego jako element opisu przestępstwa, za które został skazany oskarżony;

-zaniechanie zwrócenia się do pokrzywdzonego (...) o przekazanie wszelkiej korespondencji i dokumentacji dotyczącej podjęcia przez ten podmiot decyzji o objęciu ubezpieczających ochroną ubezpieczeniową w sytuacji, gdy w sprawie - na co zwracała uwagę obrona - wystąpiły istotne wątpliwości co do tego, czy (...) podjęła decyzję w powyższym zakresie jeszcze w czasie okresu, na jaki zostały zawarte polisy ubezpieczeniowe (jak zeznała świadek A. K. (1)), czy też po upływie tego okresu (jak zeznała świadek K. P.), co oznaczałoby faktyczny brak świadczenia ochrony ubezpieczeniowej przez (...), a w konsekwencji brak możliwości domagania się przez tego ubezpieczyciela zapłaty składek ubezpieczeniowych (skutkujący brakiem jakiegokolwiek uszczerbku w majątku (...) wskutek działań lub zaniechań oskarżonego);

-zaniechanie zwrócenia się do pokrzywdzonych (...) oraz Towarzystwa (...) S.A. (zwanego dalej: (...)) o przekazanie informacji - za okres od czasu rozpoczęcia przez (...) sp. z o.o. działalności brokerskiej (od dnia 10 marca 2004 r.), czy wpłaty na rachunki bankowe powyższych ubezpieczycieli dokonywane przez (...) sp. z o.o. obejmowały składkę „netto”, czy też składkę „brutto” (powiększoną o prowizję brokerską) oraz o wskazanie wysokości składek „netto” i „brutto” w

odniesieniu do polis objętych aktem oskarżenia w niniejszej sprawie, a także o przekazanie wszelkiej korespondencji i innych dokumentów, które wskazywałyby na to, że ubezpieczyciele sprzeciwiali się otrzymaniu od (...) sp. z o.o. jedynie składki „netto” z tytułu polis ubezpieczeniowych (w szczególności zaś wzywali (...) sp. z o.o. do uiszczenia kwoty odpowiadającej prowizji brokerskiej), która to okoliczność miała istotne znaczenie dla przesądzenia, czy wypracowana praktyka współpracy spółki kierowanej przez oskarżonego z ubezpieczycielami obejmowała obowiązek przekazywania ubezpieczycielom składki „brutto” (powiększonej o kwotę prowizji brokerskiej, zwracanej następnie brokerowi), czy też obowiązek przekazywania ubezpieczycielowi jedynie składki „netto”, a nadto dla ustalenia, jakie były kwoty składek „netto” i „brutto” w odniesieniu do polis ubezpieczeniowych, o których mowa w punkcie „1)” Wyroku Sądu Okręgowego (co ma znaczenie dla ustalenia kwot rzekomo sprzeniewierzonych środków pieniężnych);

3) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. poprzez niepowzięcie przez Sąd I-ej instancji w ramach analizy materiału dowodowego (a w konsekwencji - nierozstrzygnięcie na korzyść oskarżonego) wątpliwości co do istnienia po stronie oskarżonego zamiaru bezpośredniego kierunkowego trwałego pozbawienia pokrzywdzonych ubezpieczycieli przysługujących im składek ubezpieczeniowych w sytuacji gdy całokształt postępowania oskarżonego wskazywał na to, iż jego intencją było kontynuowanie działalności i zaspokojenie należności ubezpieczycieli, a błędne (jak się następnie okazało) przekonanie oskarżonego, iż będzie w stanie to zrealizować można rozpatrywać co najwyżej w kategoriach lekkomyślności, nie zaś zamiaru bezpośredniego kierunkowego;

III. błędy w ustaleniach faktycznych mające wpływ na treść Wyroku Sądu Okręgowego:

1) błędne ustalenie, jakoby oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim kierunkowym trwałego pozbawienia pokrzywdzonych ubezpieczycieli przysługujących im kwot składek, podczas gdy z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynikają następujące okoliczności przeczące wprost takiemu ustaleniu:

- dążenie oskarżonego do kontynuowania działalności brokerskiej w ramach prowadzonych spółek (co wynika m.in. z zeznań świadków U. W. i A. K. (2) i wyjaśnień oskarżonego), co byłoby niemożliwe w razie niespłacenia istotnego zadłużenia wobec dwóch głównych ubezpieczycieli działających na rynku polskim (... i W.);

- przekazywanie przez oskarżonego środków wpływających na rachunki bankowe kierowanych przez niego spółek w zdecydowanej większości na pokrycie bieżących należności ubezpieczycieli (co wynika ze znajdujących się w aktach sprawy wyciągów z rachunków bankowych spółek), czego nie dałoby się racjonalnie wytłumaczyć, gdyby zamiarem oskarżonego było trwałe sprzeniewierzenie środków i wzbogacenie się kosztem kontrahentów spółki;

- pokrywanie przez oskarżonego jedynie racjonalnych kosztów działalności spółek, bez istotnych przelewów na cele prywatne (co wynika z zeznań świadka U. W., wyjaśnień oskarżonego oraz znajdujących się w aktach sprawy wyciągów z rachunków bankowych spółek);

- dążenie przez oskarżonego, w ostatnim okresie prowadzonej działalności, do sprzedaży portfela klientów na rzecz renomowanych podmiotów z branży brokerskiej, w zamian za całkowitą spłatę przez nich istniejących zaległości z tytułu składek ubezpieczeniowych na rzecz pokrzywdzonych ubezpieczycieli (co wynika z korespondencji e-mail z przedstawicielami brokerów (...) i (...) znajdującej się w aktach sprawy, zeznań świadka A. K. (2) oraz wyjaśnień oskarżonego);

2) błędne ustalenie, jakoby spółka kierowana przez oskarżonego nie posiadała uprawnień do prowadzenia działalności brokerskiej od dnia 01 stycznia 2011 r. (co miało, zdaniem Sądu I-ej instancji, świadczyć o świadomości oskarżonego, iż sprzeniewierza powierzane mu środki), podczas gdy uprawnienie do prowadzenia działalności brokerskiej wygasło dopiero z datą uprawnomocnienia się stosownej decyzji Komisji Nadzoru Finansowego, tj. z upływem 14 dni od dnia 15 kwietnia 2013 r., a więc w okresie późniejszym niż objęty opisem czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie „1)” Wyroku Sądu Okręgowego;

3) błędne ustalenie, jakoby oskarżony przelewał istotne środki z rachunków bankowych kierowanych przez siebie spółek na prywatne rachunki bankowe na M. i w K. (co miałyby świadczyć o „wyprowadzaniu” mienia ze spółek),

podczas gdy wyciągi z rachunków bankowych znajdujące się w aktach sprawy nie zawierają takich operacji bankowych, a ustalenie Sądu I-ej instancji w tym zakresie stanowi jedynie bezrefleksyjne powtórzenie nieprawdziwego stwierdzenia zawartego w treści aktu oskarżenia, które to błędne ustalenie o tyle miało wpływ na treść Wyroku Sądu Okręgowego, że wspierało tezę Sądu o działaniu oskarżonego z zamiarem popełnienia przestępstwa;

(w zakresie skazania za czyn opisany w punkcie „2)” Wyroku Sądu Okręgowego)

IV.obrazę następujących przepisów postępowania mającą wpływ na treść Wyroku Sądu Okręgowego:

1)art. 167 k.p.k. w zw. z art. 9 § 1 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 174 k.p.k. poprzez zaniechanie przez Sąd I-ej instancji przeprowadzenia dowodów z zeznań przedstawicieli ubezpieczyciela (...) (zwanego dalej: (...)), tj. J. M. (1) oraz J. M. (2), i zastąpienie dowodów z zeznań tychże świadków dowodami z wydruków e-maili powyższych osób, i ustalenie na tej podstawie okoliczności dotyczących przedmiotu i zakresu ustaleń oskarżonego z B. oraz przebiegu negocjacji oskarżonego z tym podmiotem (reprezentowanym w ramach negocjacji przez J. M. (1)), podczas gdy dla pełnego wyjaśnienia okoliczności dotyczących przebiegu, przyczyn i momentu zakończenia negacji z ubezpieczycielem B. (co było kluczowe dla ustaleń w zakresie świadomości oskarżonego w dacie wystawienia dla pokrzywdzonego tzw. noty pokrycia, ang. cover note, zwanej dalej: (...)) nieodzowne było przesłuchanie w charakterze świadków przedstawicieli B. (w szczególności zaś J. M. (1)), których zeznań nie można zastępować dowodami z wydruków e-maili powyższych osób, szczególnie, że ustalenia poczynione przez Sąd I-ej instancji pozostawały w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego w tym zakresie;

2) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. poprzez niepowzięcie przez Sąd I-ej instancji w ramach analizy materiału dowodowego (a w konsekwencji - nierozstrzygnięcie na korzyść oskarżonego) wątpliwości co do istnienia po stronie oskarżonego w dacie wystawienia Noty Pokrycia zamiaru bezpośredniego kierunkowego doprowadzenia pokrzywdzonego (ówczesnie pod nazwą: (...) sp. z o.o.; zwanego dalej: (...)) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (a więc - niezyskania dla tego podmiotu ochrony ubezpieczeniowej w ramach projektowanej polisy), a także wątpliwości co do charakteru i znaczenia Noty Pokrycia, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy (w szczególności zaś korespondencja e-mail z J. M. (1) z B., a także treść Noty Pokrycia) prowadzi do wniosku o istnieniu co najmniej istotnych wątpliwości co do tego, jaki był zamiar oskarżonego w dacie wystawienia Noty Pokrycia, a odwoływanie się przez Sąd I-ej instancji do określonych zaniechań ze strony oskarżonego w późniejszym terminie było chybione, bowiem dotyczyło zamiaru po stronie oskarżonego w czasie następującym po rzekomym dokonaniu zarzucanego mu przestępstwa oszustwa;

V.błędy w ustaleniach faktycznych mające wpływ na treść Wyroku Sądu Okręgowego:

1) błędne ustalenie, jakoby oskarżony w dacie wystawienia Noty Pokrycia działał z zamiarem bezpośrednim kierunkowym doprowadzenia pokrzywdzonego M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, podczas gdy konkluzji tej przeczą w szczególności następujące okoliczności:

-prowadzenie przez oskarżonego korespondencji z J. M. (1) z B. (której wydruki znajdują się w aktach sprawy) i negocjowanie poszczególnych warunków projektowanej polisy ubezpieczeniowej, co nie byłoby konieczne, gdyby ówczesnym zamiarem oskarżonego było niezyskiwanie polisy od B.;

-stałe posługiwanie się przez oskarżonego w ramach prowadzonej działalności instytucją tzw. noty pokrycia (ang. cover note), która najczęściej wystawiana była przed datą wystawienia przez ubezpieczyciela polisy ubezpieczeniowej (stwierdzającej zawarcie umowy ubezpieczenia), a sama polisa ubezpieczeniowa wystawiana była w dacie późniejszej, co oznacza, iż wystawienie Noty Pokrycia przed uzyskaniem polisy ubezpieczeniowej nie mogło przesądzać o istnieniu po stronie oskarżonego zamiaru bezpośredniego kierunkowego do-prowadzenia M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem;

-treść zapisów zawartych w Nocie Pokrycia, które wyraźnie odróżniały ją od polisy ubezpieczeniowej (Nota Pokrycia była dokumentem wystawianym przez brokera, nie zaś ubezpieczyciela), a także wprowadzały warunki udzielenia ochrony ubezpieczeniowej, m.in. warunek przeprowadzenia analizy prawnej przez zewnętrzną kancelarię prawniczą;

-okoliczności dotyczące zamknięcia transakcji, w której uczestniczył pokrzywdzony M., które wymagały od tego pokrzywdzonego wpłacenia stosownej kwoty tytułem należności na poczet polisy ubezpieczeniowej w dacie zamknięcia transakcji, co oznacza, iż fakt, że należność ta została zapłacona spółce kierowanej przez oskarżonego (w oparciu o wystawione przezeń tzw. noty debetowe) w dacie zamknięcia transakcji (będącej zarazem czasem wystawienia Noty Pokrycia), a przed uzyskaniem polisy ubezpieczeniowej, nie mógł przesądzać o istnieniu po stronie oskarżonego zamiaru bezpośredniego kierunkowego doprowadzenia M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem;

2) błędne ustalenie (w oparciu o zeznania świadka A. K. (1)), jakoby instytucja tzw. noty pokrycia była uregulowana w przepisach prawa powszechnie obowiązującego, przede wszystkim zaś ustawy o pośrednictwie ubezpieczeniowym, i miała w związku z tym określone znaczenie prawne (stwierdzała wystawienie polisy ubezpieczeniowej), co z kolei miało przesądzać o świadomości oskarżonego, iż wystawiając Notę Pokrycia wprowadza w błąd pokrzywdzonego M., podczas gdy ani ustawa o pośrednictwie ubezpieczeniowym, ani żaden inny przepis prawa nie reguluje powyższej instytucji, a znaczenie Noty Pokrycia (jako przyrzeczenia uzyskania ochrony ubezpieczeniowej na określonych warunkach) należało postrzegać w kontekście praktyki stosowanej przez oskarżonego w ramach prowadzonej działalności brokerskiej;

3) błędne ustalenie, jakoby w dacie orzekania przez Sąd I-ej instancji po stronie pokrzywdzonego M. istniała szkoda w kwocie 944.250,00 zł podlegająca naprawieniu, podczas gdy szkoda taka aktualnie nie występuje (stan majątkowy pokrzywdzonego M. jest obecnie taki sam, jaki byłby, gdyby oskarżony opłacił składkę ubezpieczeniową), a nadto połowa powyższej kwoty pomniejszała cenę sprzedaży nieruchomości uiszczoną przez M., co oznacza, iż M. uzyskując naprawienie szkody w kwocie 944.250,00 zł istotnie wzbogaciłby się bez żadnego uzasadnienia w związku z realizacją orzeczonego środka karnego;

VI. ewentualnie (względem zarzutu oznaczonego jako pkt „V.3” powyżej) rażąco niewspółmierność orzeczonego mocą pkt „4” obowiązku naprawienia szkody w kwocie 944.250,00 zł, wiążącą się ze wspomnianym wyżej brakiem rzeczywistego uszczerbku w majątku pokrzywdzonego w związku z czynem przypisanym oskarżonemu mocą punktu „2” Wyroku Sądu Okręgowego, a także brakiem możliwości natychmiastowej zapłaty tak znaczącej kwoty przez oskarżonego.

W oparciu o powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w całości i uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego adw. C. P. zarzucił:

I. na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 1 k.p.k. obrazę przepisów prawa materialnego, tj.:

1. art. 284 § 2 k.k. poprzez jego błędną wykładnię i w rezultacie niewłaściwe zastosowanie skutkujące niesłusznym skazaniem oskarżonego, polegające na:

a. założeniu, iż dla zakwalifikowania zachowania J. B. jako czynu opisanego w w/w przepisie rozstrzygające i wyłącznie istotne jest ustalenie, iż nie dokonał on wpłaty na rzecz ubezpieczyciela środków otrzymanych uprzednio od ubezpieczającego na poczet składek z tytułu konkretnych polis i nie jest konieczne uwzględnienie, co stało się z określonymi kwotami wpłaconymi przez ubezpieczających, podczas gdy w przypadku wpłacenia ich przez oskarżonego na rzecz pokrzywdzonych ubezpieczycieli nawet z tytułu innych składek (co jak ustalił Sąd nastąpiło), nie dochodzi do przestępstwa sprzeniewierzenia, gdyż nie sposób w takich warunkach stwierdzić, że przekazano mienie z wykluczeniem osoby uprawnionej, a zatem brak jest znamion czynu z art. 284 § 2 k.k.;

b. uznaniu, że przedmiotem przestępstwa sprzeniewierzenia mogą być sumy pieniężne należne oskarżonemu z tytułu prowizji, podczas gdy jako wynagrodzenie stanowią one w myśl przepisów prawa cywilnego własność, którą może on swobodnie rozporządzać;

2. art. 725 k.c., art. 6a pkt 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o pośrednictwie ubezpieczeniowym poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na uznaniu, iż kwoty wpłacone przez ubezpieczającego na konto brokera stają się w chwili dokonania wpłaty własnością ubezpieczyciela, podczas gdy w rzeczywistości stają się własnością banku, a posiadacz rachunku nabywa wierzytelność o zwrot takiej samej ich wartości w formie gotówkowej lub bezgotówkowej, przy czym ubezpieczającemu i ubezpieczycielowi przysługuje roszczenie natury obligacyjnej wobec brokera o przekazanie określonej sumy, który z kolei takie roszczenie może zaspokoić przekazując odpowiednią kwotę i bez znaczenia czy kwota ta pochodzi z puli środków uzyskanych od ubezpieczającego czy też z innego źródła;

II. na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia tj.:

1. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów, polegającą na bezpodstawnym odmówieniu waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie w jakim wskazywał na zamiar przekazania takich samych środków jakie otrzymał od ubezpieczających na rzecz ubezpieczycieli w późniejszym okresie i oparciu ustaleń w przedmiocie zamiaru z jakim działał wyłącznie na okoliczności, iż składki te nie zostały dotąd zwrócone, a sam oskarżony, jak wywodził Sąd nie podjął kroków, aby ten stan rzeczy zmienić, podczas gdy przyjęcie powyższego było sprzeczne z logiką, ponieważ oskarżony podjął wszelkie działania zmierzające do utrzymania działalności, której prowadzenie nie byłoby możliwe bez zaspokojenia roszczeń pokrzywdzonych spółek, będącymi wiodącymi ubezpieczycielami na rynku, co jednoznacznie wskazuje, iż mógł on jedynie przewidywać opóźnienie w płatności, nie zaś całkowite zaniechanie dokonania wpłat, a nadto w okresie objętym zarzutem dokonywał wpłat ze środków znajdujących się na kontach spółek w głównej mierze na poczet zaległych składek na rzecz pokrzywdzonych, przy czym ich zaprzestanie wynikało jedynie z upadku działalności,

co skutkowało następczym błędem w ustaleniach faktycznych, przyjętym za podstawę orzeczenia, polegającym na bezzasadnym stwierdzeniu, iż oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim kierunkowym popełnienia przestępstwa sprzeniewierzenia, czyli trwałego pozbawienia pokrzywdzonego władztwa nad określonym mieniem, gdy tymczasem w rzeczywistości zamierzał wywiązać się z wszelkich zobowiązań, co było możliwe jedynie w przypadku kontynuowania działalności.

2. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez brak dokonania dokładnej analizy sposobu rozporządzania przez oskarżonego otrzymanymi od ubezpieczających kwotami, co było możliwe na podstawie znajdujących się w aktach sprawy wyciągów z rachunków bankowych spółek, które to zaniechanie uniemożliwiło prawidłową ocenę zamiaru z jakim działał oskarżony, ponieważ nie zostało ustalone jaki procent kwot przekazanych przez ubezpieczających trafił (choć na poczet innych polis) na konta uprawnionych ubezpieczycieli,

co spowodowało błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, iż oskarżony działał z zamiarem trwałego pozbawienia władztwa uprawnionych nad otrzymanymi środkami i nie planował wywiązania się ze zobowiązania;

3. art. 7 k.p.k. dowolną a nie swobodną ocenę dowodów, polegającą na bezpodstawnym stwierdzeniu, że oskarżony wykonywał przelewy z rachunków spółek na swoje prywatne rachunki w M. i K., podczas gdy brak jest jakiegokolwiek dowodu, który wskazywałby na powyższe,

co miało wpływ na treść orzeczenia, ponieważ doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za jego podstawę, jako że oskarżony działał z zamiarem sprzeniewierzenia otrzymanych środków;

III. na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 3 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia tj.:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjęty za podstawę orzeczenia, iż spółka oskarżonego nie posiadała uprawnień do prowadzenia działalności brokerskiej począwszy od 1 stycznia 2011 r., podczas gdy uprawnienie to wygasło dopiero wskutek prawomocnej decyzji (...), tj. z upływem 14 dni od dnia 15 kwietnia 2013 r., które to błędne ustalenie stało u podstaw twierdzenia Sądu, iż oskarżony działał z zamiarem sprzeniewierzenia otrzymywanych kwot.

Zaskarżonemu wyrokowi w zakresie skazania za czyn z pkt II a/o zarzucił:

IV. na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia tj.:

1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów, polegającą na bezpodstawnym odmówieniu wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie, w którym wskazywał, że był przekonany, iż spółka (...) wystawi polisę spółce (...), podczas gdy faktem jest, iż prowadził korespondencję z (...), a tym samym negocjował warunki ubezpieczenia jeszcze w maju i czerwcu 2012 r., a więc po okresie w którym rzekomo miał postanowić oszukać pokrzywdzoną spółkę, które to działanie oceniane z zachowaniem zasad logiki i prawidłowego rozumowania wykluczało możliwość już uprzedniego powzięcia zamiaru popełnienia przestępstwa na szkodę spółki (...)

co w konsekwencji skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych przyjętym za podstawę orzeczenia, polegającym na bezpodstawnym stwierdzeniu, iż oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim kierunkowym oszustwa, a tym samym niewłaściwym przypisaniu mu czynu z art. 286 § 1 k.k.

2. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 174 k.p.k., poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z zeznań przedstawicieli (...), tj. J. M. (1) oraz J. M. (2) i zastąpienie dowodu z zeznań tych świadków wydrukami e-maili, podczas gdy okoliczności i przebieg negocjacji podejmowanych przez oskarżonego z przedstawicielami rzeczonyj spółki były kluczowe dla prawidłowego ustalenia jego świadomości w chwili wystawienia cover note,

co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych, przyjętym za podstawę orzeczenia, polegającym na bezzasadnym stwierdzeniu, iż oskarżony działał w dacie wystawienia cover note z zamiarem bezpośrednim kierunkowym doprowadzenia spółki (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem;

IV. ewentualnie, na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąco niewspółmierność środka karnego, poprzez orzeczenie wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody w kwocie 944.250,00 zł, na rzecz (...) sp. z o.o. sp. k., podczas gdy w rzeczywistości stan posiadania rzeczonyj spółki nie doznał uszczerbku w wyniku przypisanego oskarżonemu przestępstwa, a sam oskarżony nie jest w stanie realnie uzyskać tak dużej kwoty pieniędzy.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzucanych mu czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Prokurator zaskarżył wyrok w części orzeczonej kary, na niekorzyść oskarżonego, zarzucając:

1) rażąco niewspółmierność kary łącznej orzeczonej wobec oskarżonego J. B. w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat, w sytuacji gdy ocena zgromadzonego materiału dowodowego, wysoki stopień społecznej szkodliwości czynów, stopień winy oskarżonego, a nadto względy społecznego oddziaływania kary oraz jej cele wychowawcze i zapobiegawcze jakie winna ona osiągać- prowadzą do wniosku, iż orzeczona wobec oskarżonego kara łączna pozbawienia wolności powinna być surowsza, a nadto winna ona być orzeczona bez warunkowego zawieszenia wykonania.

Wobec powyższego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczonej kary poprzez orzeczenie wobec J. B. za przypisane mu czyny kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności bez warunkowego jej zawieszenia, nadto orzeczenie obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o. w wysokości 944 250,00 zł oraz orzeczenie wobec wyżej wymienionego zakazu działalności brokerskiej na okres 5 lat.

Wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku złożył pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego w zakresie czynu z pkt I aktu oskarżenia oraz rozstrzygnięcie o karze oraz obrońca oskarżonego adw. J. J..

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje okazały się bezzasadne.

Wbrew zarzutom skarżących, Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o ujawnione w sprawie dowody, które ocenił logicznie, swobodnie, zgodnie z doświadczeniem życiowym, w ramach art. 7 k.p.k. Swoje stanowisko uzasadnił należycie stosując wymogi art. 424 k.p.k. Wyjaśnienia oskarżonego ocenił w konfrontacji z zeznaniami świadków, opiniami biegłych.

Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu Okręgowego, tym bardziej, że skarżący nie przedstawili argumentu, który mógłby skutecznie podważyć zasadność rozstrzygnięcia Sądu I instancji. Skarżący jedynie obszernie polemizują ze stanowiskiem Sądu I instancji.

Sąd Okręgowy nie dopuścił się obrazy przepisów wymienionych w zarzutach. Sąd Okręgowy nie dopuścił się obrazy art. 284 § 2 k.k., gdyż dokonał trafnej wykładni tego przepisu. Skoro oskarżony nie przekazał ubezpieczycielom środków pieniężnych wpłaconych przez ubezpieczających na rachunek bankowy spółki kierowanej przez oskarżonego świadczącego usługi brokera ubezpieczeniowego, przeznaczając je na inne cele, to nie zachodzi konieczność badania co się stało z konkretnymi kwotami powierzonych pieniędzy, bowiem oskarżony przeznaczając pieniądze na inne cele, bez wiedzy i zgody osób powierzających rozporządził nimi jak własnymi, a tym samym dokonał ich przywłaszczenia. W tej sytuacji nie zachodzi potrzeba stosowania regulacji prawnych prawa cywilnego ubezpieczeniowego i finansowego, na które powołuje się skarżący, przy ustalaniu zawinienia sprawcy. Wobec powyższego Sąd Okręgowy nie widział potrzeby przeprowadzenia czynności dowodowych w tym zakresie z udziałem pokrzywdzonego.

Nie można było przyznać racji skarżącemu, że Sąd I instancji wyrokując w sprawie nie zastosował zasady określonej w art. 5 § 2 k.p.k., gdyż oceniając materiał dowodowy Sąd nie nabrał wątpliwości co do zawinienia oskarżonego, czemu dał wyraz w uzasadnieniu wyroku, natomiast skarżący obrońca dowolnie ocenił dowody, skoro w działaniu oskarżonego dopatruje się jedynie lekkomyślności.

Słusznie Sąd Okręgowy przyjął, że oskarżony nie miał tytułu prawnego do dowolnego dysponowania środkami finansowymi. Bezprawne rozporządzenie nienależącymi do niego pieniędzmi, nawet w celu prowadzenia dalszej działalności i spłacenie zadłużenia u tego samego ubezpieczyciela stanowi przywłaszczenie pieniędzy. Intencją wpłacających było opłacenie składki do konkretnej polisy wystawionej przez ubezpieczyciela, oczekiwali, że wpłacone oskarżonemu przez nich pieniądze zostaną przekazane ubezpieczycielowi, bez zbędnej zwłoki i przeznaczenia ich pieniędzy na innego rodzaju cele. Oskarżony był jedyną osobą uprawnioną do podejmowania decyzji finansowych w spółce i on nie przekazał składek wpłaconych przez ubezpieczających ubezpieczycielom, doprowadzając do uszczuplenia majątku pokrzywdzonych. Oskarżony był świadomy, że jego działanie jest sprzeczne z umową łączącą jego spółkę z pokrzywdzonymi oraz z przepisami prawa. Wpłacone pieniądze, oskarżony przeznaczał na własne potrzeby, na wynagrodzenia pracowników, pokrycie zadłużeń z innych polis, czynił to bez wiedzy i zgody (...) S.A.

Wbrew stanowisku skarżącego, Sąd Okręgowy nie dopuścił się obrazy przepisów wymienionych w apelacji, w części czynu drugiego tj. oszustwa. Słusznie Sąd ustalił, że oskarżony świadomie umyślnie z zamiarem kierunkowym wprowadził pokrzywdzoną Spółkę (...) w błąd co do faktu wystawienia przez (...) polisy ubezpieczenia, którą oskarżony, według swoich zapewnień miał uzyskać. Przedłożył M. cower note i noty obciążające do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tej spółki poprzez zapłatę kwoty z tytułu składki ubezpieczeniowej i kwoty tytułem

wynagrodzenia brokera. Oskarżony wiedział, że nie był upoważniony do ich wystawienia przez ubezpieczyciela, a w szczególności cover note. Oskarżony był specjalistą działającym w branży ubezpieczeniowej. Wiedział jak wygląda proces wystawienia polisy w tym cover note. Oskarżony nie miał prawa do wystawienia cover note, gdyż nie miał pełnomocnictwa od ubezpieczyciela, by przejąć ryzyko w jego imieniu. Oskarżony nie poinformował Spółki, że polisa ubezpieczeniowa od odpowiedzialności z tytułu oświadczeń i zapewnień nie została zawarta i Spółka nie ma żadnej ochrony ubezpieczenia i nie poczynił starań o naprawienie szkody. W tej sytuacji słusznie postąpił Sąd Okręgowy przypisując oskarżonemu działanie od samego początku w zamiarze oszustwa.

Wbrew stanowisku skarżącego obrońcy Sąd Okręgowy nie uznał za słuszne bezpośrednie przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków, przedstawicieli ubezpieczyciela B., wykorzystując w tym celu wydruki e – maili.

Także co do oszustwa, brak było podstaw do zastosowania przez Sąd Okręgowy zasady z art. 5 § 2 k.p.k. bowiem Sąd nie dopatrzył się w ocenie dowodów wątpliwości uzasadniających jej zastosowanie, co do istnienia zamiaru bezpośredniego i kierunkowego w działaniu oskarżonego, skoro oskarżony od samego początku podejmował działania zmierzające do wykorzystania pokrzywdzonej Spółki, wiedząc, że nie będzie w stanie zrealizować zawartej umowy ubezpieczenia.

Sąd Apelacyjny nie mógł przyznać racji skarżącemu, że po stronie pokrzywdzonej M. istniała szkoda w kwocie 944.250 zł podlegająca naprawieniu. Nie ulega wątpliwości, że pokrzywdzona Spółka wpłaciła powyższą kwotę, a oskarżony przejął ją i nią rozporządził i według oświadczenia pokrzywdzonej nie została naprawiona do dnia wyrokowania, choć oskarżony miał taką możliwość w związku z wnioskiem o dobrowolne poddanie się karze. Z zeznań świadka M. V. D. k. 2081 wynika, że część kwoty, którą M. miał zapłacić tytułem ceny zakupu zbywcy Kompleksu H. O. zostało przekazane, zgodnie z wolą stron, na poczet składki z tytułu ubezpieczenia aranżowanego przez oskarżonego. Były to jednak środki M., które nie mogą pomniejszyć wysokości szkody, dlatego zachodziła konieczność zastosowania art. 46 § 1 k.k., co Sąd Okręgowy uczynił.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu Okręgowego w zakresie zawinienia oskarżonego, gdyż skarżący nie przedstawili argumentu, który mógłby skutecznie i zasadnie zmienić zaskarżony wyrok.

Sąd Apelacyjny także nie znalazł podstaw do zmiany wyroku w części orzeczonej kary, a tym samym uwzględnienia apelacji prokuratora, albowiem Sąd Okręgowy wymierzył oskarżonemu karę współmierną do stopnia zawinienia oskarżonego i społecznej szkodliwości czynu. Tak wymierzona kara powinna spełniać cele wychowawcze i zapobiegawcze.

Skazany dotychczas nie był karany. Nie jest osobą zdemoralizowaną wymagającą izolacji penitencjarnej. Przebywając na wolności powinien zdobyć środki finansowe, aby w miarę szybko naprawić wyrządzone pokrzywdzonym szkody.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny orzekł jak na wstępie.

Mając na uwadze sytuację rodzinną i majątkową oskarżonego, które umożliwiają pokrycie przez oskarżonego kosztów procesu za instancję odwoławczą, Sąd zasądził je od oskarżonego w wysokości jak w ostatnim punkcie wyroku.